

Spm. nr. S 194

Til kirkeministeren (9/10 03) af:

[Irene Simonsen](#) (V):

»Kan ministeren bekræfte, at folkekirkens særstatus ikke trues, hvis EU-Konventets forslag til en ny traktat vedtages?«

Begrundelse

I debatten om EU-Konventets forslag til en ny traktat for EU har flere parter fremført argumenter om, at den danske folkekirkens særstatus (som den er fastlagt i grundloven) er truet, hvis konventets forslag ikke bliver ændret på den igangværende regeringskonference.

Senest har Dansk Folkeparti fremført argumentet i en helsides annonce i Jyllands-Posten, søndag den 5. oktober 2003. Underoverskriften »Dette byder de os« skriver Dansk Folkeparti: »Folkekirkens særstatus trues«.

Junibevægelsens medlem af Europa-Parlamentet, Jens Peter Bonde har til Weekendavisen den 28. maj 2003 sagt, at »det bliver unionens domstol i Luxembourg, der fremover afgør tvister om grundrettigheder: Kan Danmark give statsstøtte til folkekirken, ja eller nej?«

Dansk Folkeparti og Junibevægelsen er fælles om at henvise til traktatforslagets artikel II-21, stk. 1, der handler om ikkeforskelsbehandling. De mener, at artikel II-21 forbyder den særlige stilling, som grundloven tildeler folkekirken. Denne udlægning af artikel II-21 er umiddelbart i direkte modstrid med traktatens artikel I-51, der indgår som et led i traktatens beskrivelse af EU's arbejdsmåde. Det er EU-konventets Arbejdsgruppe V som har behandlet udformningen af artikel I-51, og af dokumenterne fra arbejdsgruppen fremgår det meget tydeligt, at artikel I-51 er indsat for at klarlægge, at der er kompetencer, som klart og tydeligt tilfalder medlemsstaterne.

Tilsvarende ser Jens Peter Bondes udtalelser om EF-Domstolen til Weekendavisen ud til at være i klar modstrid med betydningen af artikel I-51.

Svar (24/10 03)

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Jeg kan oplyse, at forholdet mellem kirke og stat ikke omfattes af EU-retten, og EU er således ikke i dag tildelt nogen beføjelse til at regulere dette område. Dette vil også gælde efter udkastet til forfatningstraktaten, idet Unionen ikke tildeles nogen beføjelse til fremover at kunne regulere forholdet mellem kirke og stat. Det er endvidere udtrykkeligt anført i forfatningstraktatens artikel I-51, stk. 1, at »Unionen respekterer og må ikke anfægte den status, som kirker og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne i henhold til national lovgivning«.

Det forhold, at Charteret om grundlæggende rettigheder indskrives i forfatningstraktaten og gøres retligt bindende, herunder artikel II-10 om ret til samvittigheds- og religionsfrihed, vil ikke indebære, at forholdet mellem kirke og stat derved omfattes af EU-retten. Det følger således af forfatningstraktatens artikel II-51, stk. 2, om Charterets anvendelsesområde, at Charteret ikke udvider »anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens kompetencer og skaber ingen nye kompetencer eller nye opgaver for Unionen og ændrer ikke de kompetencer og opgaver, der er fastlagt i andre dele af forfatningen«.